

УДК 821.161.2-93(084.1)
Я 82

Наталія Ясіновська

Я 82 Гриць і Супергризь : оповідання / Наталія Ясіновська. Львів : Видавництво Старого Лева, 2026. 48 с.

ISBN 978-966-448-636-8

Одного разу у своєму шкільному рюкзаку першокласник Гриць знаходить Супергризя — хом'яка, який дуже любить яблука. Але справжньою несподіванкою для хлопчика стає те, що Супергризь уміє розмовляти. Про такого друга хлопчик і не мріяв! І вже зовсім не сподівався, що Супергризь може зникати, коли йому захочеться, і з'являтися, де заманеться. Тож не дивно, що друзі часом потрапляють у кумедні ситуації і навіть у халепи.

УДК 821.161.2-93(084.1)

© Наталія Ясіновська, текст, 2026

© Наталя Чорна, ілюстрації, 2026

© Видавництво Старого Лева, 2026

ISBN 978-966-448-636-8

Усі права застережено

НАТАЛІЯ ЯСІНОВСЬКА

Гриць і СУПЕРГРИЗЬ

намалювала Наталя Чорна

Львів • Видавництво Старого Лева • 2026

Гриць і Супергризь: ЗНАЙОМСТВО

— Грицю! — гукнула мама. — Ти розібрав рюкзак?

Гриць поліз у рюкзак. Згадав, що там — надгризене яблуко. А мама страх як не любить недогризків. І крихт від печива. І залишків канапки. Не любить, коли в рюкзаку лишається їжа. Бо потім вона починає смердіти. Їжа. Не мама. А мама тоді сердиться. А Гриць не любить, коли мама сердиться.

Гриць ніяк не міг знайти яблуко. Він витягнув зошити. Витягнув пенал. Витягнув рожеву машинку. І робота з кіндера. Де яблуко?

— Ой!

Він витягнув пакетик. Там мало бути яблуко. Та замість яблука в пакету було щось волохате. І воно ворушилося!

— Не Ой, а Супергризь!

— Суперрись? — здивувався хлопчик.

— Я схожий на рись?

З пакетика вилізло волохате звірятко і видерлося Грицеві на руку.

— Ні, ти схожий на хом'яка.

— Хом'як і є. Але не простий. А супергерой. Знаєш про таких?

— Ну, в мультях бачив. Але ти, якщо чесно, не дуже на них схожий.

— Це ж чому? — образився хом'як.

— Ну... Ти маленький, товстенький, волохатий. А супергерой... Вони з м'язами і плащем. А ще в них маска є.

Хом'як звідкись дістав плащ і маску.

— Так краще? Дивись, я — Супергризь!

— Угу, — кивнув Гриць. Він усе ще порпався в рюкзаку.

— Ти щось шукаєш? — Супергризь і собі зазирнув у рюкзак.

— Угу, — знову мугикнув Гриць.

— Якщо яблуко, то його там нема. Я його згриз. Їсти хотів. А в тебе там негусто.

— Ну, я ж не знав, що до мене в рюкзак залізе голодний хом'як.

— Суперхом'як! — виправив його Супергризь.

Він роззирався, чи немає тут чогось поїсти.

— Так, я не знав, що до мене в рюкзак залізе суперхом'як.

— Голодний. Голодний суперхом'як, — знову виправив його Супергризь.

— То ти все ще голодний?

— А ти як думаєш? — Супергризь опустил лапку з папірцем, який уже почав гризти. — Я ж — Супергризь! Моя суперсила — гризти. То чим ти пригостиш друга?

— Друга?

— Ага. Мене тобто. Ми ж уже подружилися. Чи як?

— Чи як... — відповів спантеличений Гриць.

— Гриць і Супергризь — звучить суперово, — радісно сказав хом'як. — Що скажеш?

Та Гриць не встиг нічого сказати. До кімнати зазирнула мама.

— То ти розібрав рюкзак?

— Ага.

— І там немає залишків їжі?

— Немає.

— Точно немає? А якщо я перевірю? — мама звела брови.

— Точно немає.

— Я вибіжу в магазин. Потрібно яйця купити, як виявилось. Бо хочу спекти яблучний пиріг. Уже й яблука порізала. Увечері прийде бабуся, пам'ятаєш? А тато смажитиме свої фірмові деруни.

— Деруни? Ур-р-ра! Обожаю татові деруни!

— І я теж, — усміхнулася мама. — Маєш домашнє завдання на завтра?

— Так, — зітхнув Гриць. — Але то просто — треба намалювати тварину.

— Тоді зроби це зараз. Бо вже скоро прийде тато. І бабуся. А я — у магазин.

Гриць сів за стіл. Він сказав мамі, що це просто. Але не дуже любив малювати. Точніше, він любив. Але ніхто не міг упізнати, що чи кого саме він намалював. Свиню називали бегемотом. Кота — крокодилем. А динозавра — інопланетянином. Це засмучувало Гриця.

Кого ж намалювати?

Учителька сказала зобразити свою домашню тварину. Або улюблену, якщо вдома немає звірятко. І написати про неї декілька речень.

— О! Супергризь!

Гриць про нього зовсім забув. Роззирнувся кімнатою. Нема. Зазирнув під стіл. Нема. Витрусив рюкзак. Нема.

— Де ж він подівся?

А чи був він узагалі? Хом'як-супергерой. Таких не буває. У Гриця навіть звичайного хом'яка не було. А тут — цілий супергерой. Розказати комусь — не повірять. Навіть Денис. Хоча він його друг. Гриць зітхнув.

— А я думав, у мене тепер буде і хом'як, і ще один друг...

Гриць вирішив, що він усе одно намалює Супергризя.

Старанно малював розумні очі. Червоний ніс. Білі плямки. Виводив кожну шерстинку. Ну і, звісно, жовтий плащ.

— Гарний вийшов, — втішився хлопчик.

А на звороті аркуша написав:

Це Супергризь. Друг, хом'як і супергерой. Він любить їсти яблука. У нього гарний плащ і вуса. А ще він уміє говорити. Я чекаю, щоб він повернувся.

— Сподіваюся, вчительці сподобається. І вона не питатиме, хто це. Тут же написано.

— Я вже повернулася! — гукнула мама. А потім Гриць почув нажахане: — А-а-а-а!

Він побіг на кухню.

— Що сталося?

— Це ти мене питаєш? Що сталося?!

Мама чомусь показувала на порожню миску.

— Так. Ти кричала, то я тебе й питаю.

— Грицю, — мама говорила вже спокійніше. — Навіщо ти з'їв усі порізані яблука?

— Я не їв яблук.

— Я нарізала яблука на пиріг. Ось в оцю миску. А потім згадала, що немає яєць. І пішла в магазин по яйця. А тепер — яблук нема.

— Я не їв яблук, — повторив Гриць.

— Але ж, Грицю, я почистила й порізала чотири яблука. Ось в оцю миску. А тепер їх немає.

— Мамо, я не їв яблук. Навіть до кухні не заходив. Я малював Супергризя.

— Супер... кого? Чекай, не збивай мене.

Мама заходилася мити яблука.

— Ти ж міг узяти ціле яблуко. Навіщо брав порізані? — продовжувала вона бурчати.

— Мамо, я не...

— Так, так... Ти не їв яблук. Чотири яблука! І як вони в тебе помістилися? Живіт не болить?

— Ні. Я ж не їв нічого.

— Але хтось же їх з'їв!

У двері подзвонили.

— Іди відчини. То або бабуся, або тато. Тільки спочатку спитай, хто там.

Гриць пішов відчиняти. Мама продовжувала бурчати про яблука. Під стільцем промайн timer жовтий плащ. Чи здалося?

— Хо-хо, синку! Готовий? — запитав тато замість привітання.

— До чого?

— До деруні-і-і-ів! — проспівав тато.

— Готовий! Витягати комбайн?

— Тягни! А я мию руки й чиститиму картоплю.

Тато чистив і різав картоплю. Гриць закидав її у кухонний комбайн. А на кухні вже пахло яблучним пирогом.

«Де ж Супергризь? Це ж він з'їв яблука».

Комбайн перемолов картоплю. Тато заколотив тісто на деруни. А Гриць відчув, що страшенно голодний.

У двері знову подзвонили. Бабуся. Разом із Грицем вони накрили на стіл.

— Мушу визнати, — сказала бабуся татові. — Твої деруни таки смачні. Навіть смачніші за мої.